

muut

„ Úton lenni boldogság...” (J. K.)

Szerzőink: Antal Balázs (1977, Nyírszőlős) író, költő, kritikus · Béki István (1968, Budapest) költő · Böhringer, Hannes (1947, Berlin) filozófus · Dante Alighieri (1256–1321) itáliai költő, filozófus · Fandl Ferenc (1973, Miskolc) színész · Fáber András (1941, Pécs) kritikus, műfordító, c. egy. docens · Gaborják Ádám (1983, Szeged) PhD-hallgató, kritikus, szerkesztő · Kabai Zoltán (1970, Miskolc) költő · Kardos Tünde (1981, Budapest) dramaturg · k.kabai lóránt (1977, Budapest) költő, stb. · Kupcsik Lidi (1981, Miskolc) költő · Lapis József (1982, Debrecen) költő, kritikus, szerkesztő · Málik Roland (1976–2011) költő · Mándoki György (1976, Miskolc) költő · Milián Orsolya (1977, Szeged) tud. segédmunkatárs, kritikus · Nagy Szilvia (1979, Kistokaj) kurátor · Nádasdy Ádám (1947, Budapest) költő, műfordító, nyelvész · Nyilas Atilla (1965, Budapest) költő · Papp Dénes (1980, Miskolc) író, zenész · Sinkovicz László (1986, Szeged) egyetemi hallgató · Szilasi László (1964, Szeged) egyetemi docens, irodalomtörténész, kritikus · Tillman J. A. (1957, Budapest) filozófus, esztéta, kritikus · Tömpe Péter · Urfi Péter (1986, Budapest) kritikus, szerkesztő

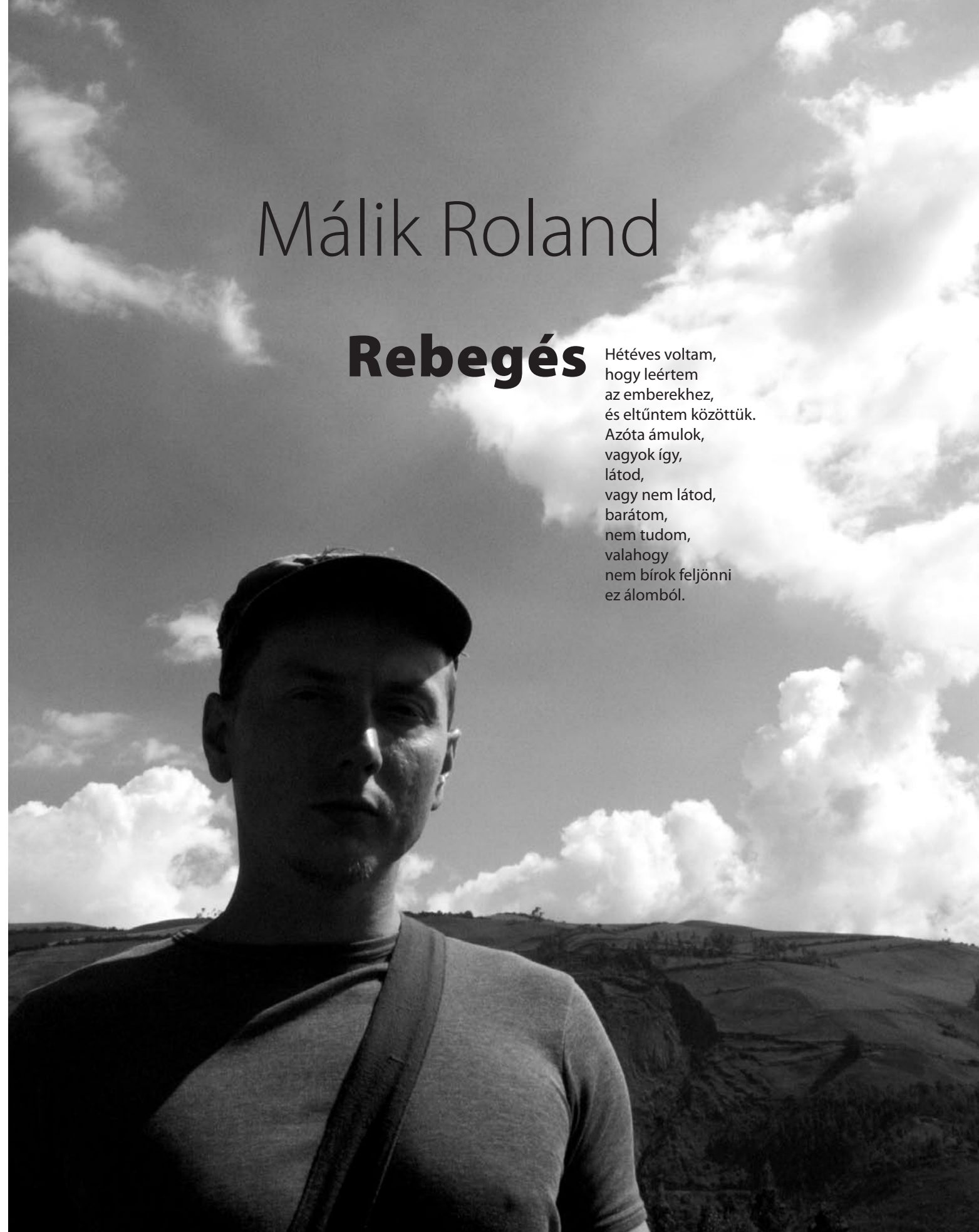
E számunkban **aatoth franyo** (38. oldal), **Balogh Csaba** (35. oldal), **Bukta Imre** (18. oldal), **Felugossy László** (27. oldal), **Földi Péter** (79. oldal), **Gaál József** (12. oldal), **Góra Orsolya** (15. oldal), **Hegedűs László** (10. oldal), **Horváth Helén Sára** (57. oldal), **Horváth Kinga** (6. oldal), **Koronczi Endre** (9. oldal), **Rácmolnár Sándor** (36. oldal), **Szabados Árpád** (63. oldal), **Varga Éva** (23. oldal), **Wahorn András** (30. oldal), művei vagy azok részletei láthatók. A képeket a **MissionArt Galéria Európafríz** című nemzetközi vándorkiállításának anyagából válogattuk.

Főszerkesztő: **Zemlényi Attila** zemlenyi@muut.hu · Irodalom, képregény, online: **k.kabai lóránt** kkl@muut.hu · Művészet: **Bujdos Attila** attila.bujdos@muut.hu · Kritika, esszé: **Jenei László** jenei@muut.hu · Képszerkesztés, design: **Tellinger András** telli@chello.hu · Szerkesztőség: 3527 Miskolc, Bajcsy-Zsilinszky u. 17., mélyföldszint · telefon: 46/789-599 · e-mail: muut@muut.hu · www.muut.hu · muut.blog.hu · www.facebook.com/muutfolyoirat · www.iwiw.hu/muut · www.twitter.com/muut_folyoirat · A Múút irodalmi, művészeti és kritikai folyóirat megjelenik a Szépmesterségek Alapítvány kiadásában Miskolcon · Felelős kiadó, képanyag: **Kishonthy Zsolt** kishonthy@muut.hu · Szerkesztőségi titkár: **Simon Gabriella** simon.gabriella@muut.hu · Layout és logo: **Szurcsik János** mail@janos.at www.janos.at · Korrektor: **k.kabai lóránt** · Nyomda és kötészet: **Szocioprodukt Kft., Miskolc** · Felelős vezető: **Halász Rózsa** · ISSN 1789-1965

Málik Roland

Rebegés

Hétéves voltam,
hogy leértem
az emberekhez,
és eltűntem közöttük.
Azóta ámulok,
vagyok így,
látod,
vagy nem látod,
barátom,
nem tudom,
valahogy
nem bírok feljönni
ez álomból.

Az én esőm

Nyílvesszőnek

1
Nem zárom versbe többet.

2
Harminc évet figyeltem
Ezt az Élet-kertet,
A könnytől, a kötől
Elvertet,
S bár a sűrűjében éltem,
Volt, hogy a kerítés tövéből
Kifelé néztem —
Egy országutat, egy póznát,
A nem magas eget, s ha
Valaki arra őgyelgett,
Szóba elegyedtem, és mondtam,
Hogy eljövök ám holnap is,
De következő nap
Már máshol ténferegtem.

3
Az én malmaim lassan örölnek.
Hát esőt teremtek,
És képzelek kapualjat,
Ahová az eső elől nyugodtan
Behúzódhatok.
Egy ilyen kapualjban az ember
Eltűnődik ezen-azon,
S bár öröl a malom, lisztje
Nem lesz fehér, mert hosszú,
És gyötrellem a bosszú,
Amibe fordul a sötét kerék.

4
Megtanultam: minden az, ami.
Én én vagyok, nem más,
Kávém nem az úr,
Cigaretám nem rakéta,
Versem nem az Ige,
És a Sátán is csak sátán,
És Isten is csak isten,
És féljek, hogy a következő
Percben megállítja a szívem?

5
Én sose szerettem a nőket.
Mindannyiukban ül egy
Förtelmes asszonyállat,
Aki kondér alján verve
Az ütemet, kiabálja:
Nem tudom, hogy ki vagyok,
Az lesz, amit akarok!
Pénzt ide, gyereket!
Pénzt ide, gyereket! —
Távoliak nekem, szép idegenek.

6
Másfelől
Nem vagyok homoszexuális,
És megvetem a férfit, aki
Elkötelezett nőket kaparint meg
Művészet címén,
Pénzcímletekben,
Rang vagy hatalom révén,
És lenézem a nőt is,
Aki lépremegy, csak mert
A vére hajt egy hülye kereket.

7
Ragaszkodom az esőhöz,
Kutyahűséggel, mint
Szimpatikus ismeretlenhez
Egy pokolba kívánt összejövetelem.
Fegyvertársként mossa a szúrt sebet,
Álomba dűnnyög téboly-délután,
És — ha akarom — a bosszú
Malmaira úzi a vizet, mert
Miért tagadjam, él bennem valami,
Ami.

8
Mért hiszem, például,
Hogy jó volna kitörölni a világból
Azt a bankot a túloldalon?
És miért hiszem, hogy badarság
Buddha minden beszéde, hogy
Jézus szava türelmes csacsóság,
Mohamed hagymázás hadvezér,
És az Ördög csábja tökéletes
Üresség? A nihilistát meg csak
Seggbe rúgnám, mint egy kakast.

9
Való,
Hogy minden olyan távoli, ami
Közel áll? És a drága halott, aki
— Még ma is — álomban eljön, és
Két kezében szorongatva
Két kezem,
Aggódva kérdi, tudakolja: mi a baj,
Hogy mi baj van, s én hazugul
Ingatom alvó fejem, mert mást
Nem tudok, nem tudok mást:
„Anikó néni, mit se bánjon,
A számításom én megtalálom.”

Az eső ment meg engemet,
Az eső, ami nem szeret.
Az eső ismer engemet,
Ismer engem, idegent.

10
A város hegyén másnapon
Egyszer elkapott a zápor.
Leguggoltam,
Bördzsekim a fejemre húztam,
S amíg ott bújtam,
Alattam,
A guggolatnyi földből, mit
Az eső körbevert közönnyel,
Föláramlott egy külön világ.
Volt ott minden.
Szabályos, kicsi háztetők
Fúvel, fával, toronyóra
Lánccal, utcák, hidak,
Zúgó folyó, kapualj,
Bedőlt kerítés,
Szomorú, hasas felhők, és
— Mint Nijhof tette régen,
Lassított, álmos versében
A tó vizén, hogy széthúzta a békalencsét —
Láttam baktatni egymagam
A villamossín vonalán, és
Szinte sajogtam, hogy láttam:
Az én világom
Az esőtől csendes, kihalt város.

11
Lám, csaltam mégis:
Ebben a versben most már
Örökre esni fog.
Mert bosszú az én esőm,
Siralmas bosszú,
Az Úrnak ajánlom —
Iderakott,
Ide, ebbe a világba,
Holott tudta:
Ulalume, Ulalume,
Ködös Auber,
Weir-tövi-rév,
És hosszú az én esőm,
Kegyetlen hosszú,
Hadd verje az Ő drága szívét,
Mossa el a szívem minden szennyét,
Mert tudd, hogy jó fiad akartam
Lenni,
Ehelyett én lettem itt maga az Ördög,
És az ördög is kevés, mert
Én a mélységből kiáltottam,
És mert enyém a bűn,
Enyém a bosszú,
És én mindenért megfizetek.

Az én telem

Nekem már az orosz front marad,
takarva hóval, katonakabáttal,
tárazva vodkával, puskával,
erős cigarettával
a kocsmányi ég alatt.
Próbáltam én
gyerekzsivajt,
álmodtam pálmát,
forró trópusokat,
akartam látni a déli tengert,
de az ördög tudja, miért,
nekem az örök hó,
a háború maradt.

Rögeszme

Ablaknál utazom
gyaur zajban,
s a pánikroham
hogy végre elült,
mindegy is,
autóbusz álcáján,
villamos illúzióján,
vagy valódi vonaton utazom,
mert közben nyitott szemmel álmodom,
naplementébe borult tekintettel,
úgy, hogy végig tudom:
mániás lettem, igen, mániás,
én, Málik Roland,
néhai óvodás,
példás éltanuló,
szépreményű ifjú,
veszélyes sebet kaptam
az életem háborújában,
férfikor forradalmán,
mániás lettem,
mese nincs,
rögeszmés,
eszme nélkül,
az sincs,
reménytelen álmodozó,
járó halott, egy rögdög —
és ebből most tényleg
nincs kiút, Istenem,
tart, amíg tartok, ezt hiszem.

*„A legveszélyesebb,
aminek tárgya nincsen.”
(Omar Khajjám)*

k.kabai lórántnak

Szép ez a táj, szép vagy világ,
csak milyen kár,
nincs már szívem,
se eszmém hozzád,
s benned szaladva hontalan
előnti gabonám a hajló gondolat:
mindenütt jó,
de a legjobb sehol,
mert anyám fia nem okés,
apám kölyke nem kemény,
bátyám öccse nem virgonc már,
papó unokája a messzi múltban jár,
Ruzsin hercege száműzetésben,
a balszélső eltűnőben.
Már zene van benne és körülötte,
gyenge fénye egy álm szülötte,
a cigány nem tőle kér tüzet,
a kalauz se kér semmi jegyet,
észre nem venni őt —
Nap előtte,
Nap utána:
most alélva forog egy izzó mezőn.

Skarlát

Példbeszéd 6,7-re

Szemem ablakán
 a borba visszanéztem,
 és láték a bolondok között,
 eszemben tarték a fiak között
 egy bolondot, aki az utcán jár,
 annak szeglete mellett,
 a házához menő úton lépeget
 alkonyatkor,
 nap estjén,
 setét éjfélnél.
 És íme,
 az eleibe jő,
 színmézet csepeg idegen ajka;
 néha az utcán, a tereken van,
 néha közökben leselkedik,
 és az ő homlokára egy név
 vala írva: Titok.

Vele megy, mint az ökör
 a vágóhídra, és mint a bolond,
 egyszer csak fenyítő békóba —
 megy, mint aki alva jár,
 háta mögött kerítő,
 oldalán a céda,
 és nem tudja,
 az ő lábai a halálra mennek,
 léptei a sírba törekszenek,
 és nem látja,
 ösvényei változókká lettek,
 és távoli köddé a gyerekkora;
 álomban megy,
 fölötté sárkány az ég alkonya,
 mert sírba vivő út az ő háza,
 levisz a halálnak hajlékába.

A Halál margójára

*Költemény,
melyben a szerző
mester híján
magamagát oktatja, tanítja
egyszerű szavakkal
a halál
elkerülhetetlenségeskedéseitekért.*

I
Bárhová mégy,
ha lassan is, de egyszer biztosan odaérsz.
És ott vagy.
És tudják, hogy ott vagy.
Tudják, és tán mondják is, hogy ott vagy.
Másfelől, ha ott vagy, ott vagy,
ha nem ott vagy, nem ott vagy,
— a kutyát nem érdekli —,
de akárhogyis,
így vagy úgy,
valahogy mégis ott vagy.

Egyszer aztán kérdezik mások,
te hol vagy?
Ők meg mondják:
„Miért kerestek őt az élők közt?
Nincsen itt. Távozott.”

S igaz,
valahol, talán a nem is olyan
távoli galaxisban, szélén egy
fekete lyuknak, várnak rád.
Várnak ott. És ha lassan is,
de egyszer biztosan odaérsz.

II
Halál, minden gazda vagy,
a gazdag portán is gazda vagy,
a szegény nyakán is gazda vagy,
tőled kicsi a kicsi,
és tőled kicsi a nagy.

Halál, te olyan gazda vagy,
senki se lát, pedig vagy,
mindenen a Halál keze munkája,
ez a munkája.

Halál a lemetszett rózsatőben,
halál az anyagban és a tóban,
halál az óra a percmutatóban,
halál az elveszett tolltartóban —
benne vicsorog sokszínű ceruzafogad.
Ó, hányszor, de hányszor
hogy elhagytalak,
loholt utánad bátyám lóhalálban,
és jött, és mondta, hogy színe sincs,
köpenyem, ernyőm,
mobilom, kulcsom,
zakóm is nálad van!
Halál, minden gazda vagy.

Halál a vének vén szemében,
halál a fiatalember mellzsebében;
megjelölsz, mint egy bankjegyet,
s mire átnyújtanál, nem vagyok —

Tudom, hogy figyeltél ott is,
a fölénk nőtt gazban, ahol
találtuk azt a hat kiskutyát.
És alig egy hét, elégetted örömünk,
elvitte az enyémet, Vulkánt,
elcsaltad a Bernát Laciét
— száraz volt az orra —,
és elcsórtad az Agócs Gabiét,
Gömbit,
és így tovább, sorra a többit.
Vonítanak azóta is
tél-nyári éjszakákon,
amint ólálkods a falak mentén,
az udvar végében,
fészked a fészker, s az élet álom,
őrzése vesztés: elkapod,
mint a szerelmet: ellopod,
mint pénzt a szél, felkapod,
mint pénzt a szél, nem hallod?,
forgószéllel elkavarod.

Így lesz halál a házban,
így a családban,
így a meg sem született
apa-fiú barátságban,
halál a könyvben,
és halál a lapozásban,
halál a tavaszi alapozásban,
pedig nem vagy egyéb, mint
egy kis függőhíd két part között.
De: végig kell menni rajtad,
végig kell menni rajtad,
végig kell menni rajtad,
végig kell rajtad menni.
És tudod, mi a legócskább az egészben?
Hogy nincs az a kísérteties zene.

Alvajáró

Én már csak megyek.
 Pedig istenemre, milyen
 kedves fiú voltam. Nem tudom,
 valami álmos tompaság
 szállt rám, és most
 a világ is, én is,
 kint is,
 bent is,
 mindenem: üveg mögött.
 Nehéz,
 szinte alattomos csönd ez,
 vízalatti, melyből bármikor
 elősompolyoghat valaki
 — nem barát —,
 ismerős, rokon,
 egy régi tanár,
 akivel tűnődve beszéllek,
 kávé rendel,
 cukrot rak,
 kanalat forgat
 igen lassan
 a kávéban,
 szabadkozik az alkalmatlan
 idő miatt, rohannia kell,
 de nem azért mondja,
 aztán egy huncut fénytől
 megcsillan a szeme.
 — Jó — mormolom, s félszemmel
 látom még, amint a gőzölgő
 csészével elsétál, visszaballag
 a bolygó félhomályba.
 És akkor gondolnám utoljára,
 hogy abba kellene hagyni
 a tintát, mikor kiderül:
 nem tartózkodott a városban
 azon a hallatlanul furcsa napon.
 Sajnálom. Sajnálom.
 Harminc vagyok és fiatal,
 alkoholista és neurotikus és magányos.

Sajnálom, bocsánat
 mindenkitől,
 aki szeretett:
 én már nem vagyok Málik Roland.
 Mintha elcsatangoltam volna
 az álmokon túlra.
 S azt tudom csak,
 ez itt szomorú béke,
 kegyelemteljes gázolás
 valamibe, ami majd ellep.
 Szeretném, ha fű volna.
 Ahogy lehet több is: vonatút,
 cigaretta, kék, utcai kút,
 kiskocsmá kertje, elséta
 nagyapainak tűnő porta előtt a napon,
 udvar beláthatatlansága,
 kertek alja,
 és a zümmögő erdő.
 Te vagy ilyen tévelygő, Uram?
 Mert ha belőled folytatódok,
 elmondanám, ha már kell, száz
 évvel korábban kívánok élni,
 csíptetőt viselni,
 kalapot emelni,
 átböngészni a napi sajtót,
 végigkopogni sétatotommal
 egy verőfényes korzón
 kávészagú lehelettel.
 Te vagy ilyen semmittevő, Uram?
 Mert tudd, hogy félvállról veszem
 a munkát, és nem kívánok dolgozni
 az eljövendőben, csak heverészni,
 borozni, olvasni ősz hosszú regényben,
 és menni, csak menni,
 gyalogolni egy középkori nyárban,
 édesen tüzes tompaságban, mert
 nekem a gyaloglás volt mindig
 a szabadságba vezető út.
 Te vagy ilyen egymagad, Uram?

Egyedül voltam én is, és lüke,
 hogy az első jöttmentnek, aki
 vidám kedvvel hátba vágott, s szólt:
 „gyere, járjuk a világot,
 mint igazi két jóbarátok” — bedőltem,
 s hittem neki.
 És eltévedtem az élet túskeerdejében,
 majd a bűnök bányájába jutottam,
 most a szavak légegében járok,
 s magam vagyok, jobban, mint a föld alatt.
 Talán sehol se voltam.
 Se ébren, se álomban,
 se földúton, se földöntúl,
 földöntúl és padláson,
 padláson és erdőben,
 erdőben és kocsmában,
 kocsmában és templomban,
 templomban és sírkertben,
 sírkertben és se Ongán,
 se Ongán, se Miskolcon,
 Miskolcon és Bátorban,
 Nyíregyházán, vízparton,
 vízparton és évezárón,
 évezárón és vonaton,
 vonaton, se öltönyben,
 se öltönyben, és se csőben,
 se csőben és csőnek tetején,
 csőnek tetején, a Ruzsinszőlőben,
 vagy ha igen: innen voltam.
 És tudod,
 felejtse a száz évet,
 hagyja a semmittevést,
 pokolba az Ördöggel
 és a bűnnel,
 legyen béke, béke már,
 érjen véget a gyaloglás,
 mert én — mint egy elhagyott bárkán —
 végül a szíveden szeretnék pihenni, Uram.

Fiúk a Ruzsinban

Ráhajoltam az ösvényen a kútra,
nyeltem, ittam a kincset.
Nyár volt, s olyan vadul oltotta
szomjamat a víz,
hogya szemembe könny szökött.
Mikor fölegyenesedtem,
harminc voltam, kezemben rum,
az égen fehér madarak,
és szememben még ott a könny —
„na erre varrjál gombot, öreg fiú” —
gondoltam magamnak,
de már nem érdekel.

Eljött az idő, hogy útra *kelljek*.
Még nem haza,
nem Eldorádóba,
nem a francba,
nem a pokolba,
nem a tűnj az életemből-be,
sem nem a Kálváriára;
nem a szomszéd utcában szól a zene.

Emlékeztek még, ruzsinszőlői csillagok?
Három idétlen, kültelki gyerek
gyertyákat tett a padlásablakba,
és fényük alól nézett fel rátok
„föld, föld”-et kiáltva, mint
akik ismeretlen vizeken járnak.

Ha bízol a tengerben,
vándorolni fogsz,
ha elérsz a lábához,
sírni fogsz,
ha belémerészkedsz,
szopni fogsz, lenyeled,
és nem köpöd ki többé
sohasem.

Nem tudtam,
hogya a Ruzsin az előszoba.
Nekünk a Ruzsin maga volt
a gyerekparadicsom
bódéival, magasban futó csöveivel,
néma gyilkos ösvényeivel
az eltűnésbe hajló szürkülettel.

A végére akartunk érni.
Toprongyainkban cigányok voltunk,
Jézuskák,
s én újszülött,
mikor beszorultam egy rozsdás csőbe,
és a többiek toltak-vontak sokáig,
végül fejemnél fogva húztak ki belőle,
mint a bábák —
egyszer meg a töltésen találtunk
egy fél kutyát,
nem sokkal odébb a felső részét,
vigyorgó, sárga fejét,
valószerűtlenül igaz volt,
s a Napisten rámutatott.
Mentünk sötétedésig,
az Egyetemváros fesztiválsátraig,
ahol az eladófiú, mint egy próbán,
felajánlott három csokis palacsintát,
ha megmondjuk, ki írta:
„Arccal a tengernek itt állunk párban”,
ráböktem, hogy Nagy László,
mert csak róla hallottam addig,
hogya költő — azt az elképedt arcot,
amivel átnyújtotta, én meg
visszaadtam az enyémet, fogyassza
egészséggel, mert nem vagyok éhes.

Minket nem vittek a strandra,
be kellett mászni,
huppanás a száraz fűbe,
aztán futás, futás,
hú ez a fürdőmester!,
szaladj, szaladj,
mert ez buzi, és elkap,
elkap, szaladj, mert elkap,
ez buzi, ez buzi!

Napraforgásból meg lehet élni.
A tenger előszobájában lehet élni.
Ital és marihuána nélkül lehet örülni élni.
A parton könnyű ingben sétálva lehet élni.
Az örök zúgásban, egyfajta halál után élni.

Van egy álom,
ami újra és újra megtalál:
vízen lebegek,
s a távoli égen egy repülő halad.
Elvesztettem az életem.

Talán egy déli város forgatagában
tűnik fel megint,
kávézni hív,
vagy bort inni, meg ne tántorodjak,
vagy csak hagyom szem elől tévedni,
nem látom többé. Kell ez a víz —
olyan jó lebegni legalább.

A Ruzsin:
telkek összevisszasága.

A Ruzsin:
alkoholisták műhelye.

A Ruzsin:
a kallódó kölykök világa.

A Ruzsin:
a nincsen bélyege.

A Ruzsin:
zsiroskenyerek nyárikonyhája.

A Ruzsin:
kóbor kutyák befogadóhelye.

A Ruzsin:
az „eridj borér’ anyádpicsája”.

A Ruzsin:
fészerek betűző fénye.

A Ruzsin:
a veszedelmek viszonya.

A Ruzsin:
libidók és lódarazsak fészke.

A Ruzsin:
kemény botok tánca.

A Ruzsin:
a képzelet képregénye.

A Ruzsin:
a felhőtlen ég vitorlája.

A Ruzsin:
augusztus reménye.

A Ruzsinszőlő:
a tenger szülőcsatornája.

Nem tudom, mit gondol a másik kettő,
hogya merre sodródtak,
hová tűntek az élet zavarosában
— bár úgy hírlík,
a hajós címkéig ők is eljutottak —,
én nem hagyom elmerülni
a sok vicceskedést,
maratoni gyaloglást,
a nyugtalanságot,
a kagyló- és csigalenyomatokat,
amiket a telkek földjében találtunk,
hogya menjünk
túl a házakon,
túl az erdőn túl,
túl a síneken,
túl az idegen apánkon,
a szorongó anyánkon túl,
túl a születésen,
a családon,
magunkon is túl, oda,
ahol nem darabokban él az ember,
és mindig süt a Nap.

Nem tudtam, hogya
te szólítasz engem,
szárazföldi patkányt,
dupla földjegyűt,
te állsz minden
csavargás és eltévedés mögött,
hogya te morajlasz
a szökési kísérletek hátterében,
de alítom, eljön az idő,
hogya minden reggel
veled kávézom, s leszek
a világ végén, tenger.

Az utolsó kávé

Sejdítem, hogy lesz, öreg
talán még nem,
csak csendes ember.

Idegen földön — egyedül
hazád idegenebb —,
ott leszel akkor.

Szép nap ígérkezik.
Fél tízre jársz,
gringó,
presszó,
eszpresszó,
a levegő csupa fény.

A nullával kezdődik minden,
gondolod, rosszul,
sietve törölsz,
egy halálka előtted:
mit írsz?
s egy másik: minek?
a harmadik megint mint a macska,
egyre többen,
itt is, ott is,
bújócska, fogócska,
gyerekkori ócska
bögre alján két szemed,
azok is ők, bandzsa banda.

A kávé elfelejtet
(vagy rendezted?),
mikor egy higgadt,
sunyi csepp megindul
a halántékodon.

Valami szöget üt —
kongatás,
a semmin út,
és csak vad kékség mindenütt.

Megfordul minden —
nem, úgy marad.

